

ARFA: O italském městečku, které porazilo koronavirus. 100 procent uzdravených. Jasný návod, jak na to

- CZ24 News | 22. března 2020

ITÁLIE: Jak v třítisícovém Vò zredukovali počet nakažených skoro na nulu a o otázkách, které z toho vznikají.

Vò ležící v benátském regionu bylo donedávna Italům známo leda jako jazyková kuriozita – společně s městy Ne, Re a Ro tvoří čtyřlístek obcí s nejkratšími jmény v Itálii.

V únoru 2020 ovšem získalo na proslulosti ze zcela jiného důvodu. Právě tady vzniklo jedno z epicenter koronavirové infekce v Itálii, včetně prvního italského úmrtí vůbec. Nad obcí byla vyhlášena karanténa.

*Fronta na korona testy v **italské městečku Vò** 8. března 2020*

Na sklonku února se benátské úřady ve Vò pustily do něčeho, co by nešlo jen tak replikovat ve velkém městě: otestovaly na koronavirus úplně všechny obyvatele městečka. Ukázalo se, že jej chytilo 88 lidí, tedy 3 % populace, ale že polovina z nakažených nemá vůbec žádné potíže. Všichni byli izolováni.

Městeško Vó, kde mají rádi víno

O týden později začalo město znovu testovat všechny obyvatele, včetně těch, kteří byli pozitivní při prvním testu. Počet infikovaných klesl z 88 na pouhých sedm, přičemž z těch sedmi jich bylo bez příznaků hned šest! (La Repubblica, dopis imunologa Romagnaniho v *Corriere della Sera*, článek ve *Financial Times*.)

Je očividné, že tenhle postup není možno udělat úplně plošně, zkuste třeba prosazovat podobné postupy v nějakém ghettu (zrovna jsem četl o tom, že přesně tenhle problém řeší bulharské úřady). Stejně je to ale zajímavý experiment, ze kterého plynou různé otázky a témata k uvažování.

Náměstí v městečku Vò

Za prvé: rychlé vyhasnutí infekce v městečku Vò poté, co byli všichni izolováni, dává tušit, že nemoc se šíří i od lidí bez příznaků (*asymptomatic carriers*) a že těch bezpříznakových přenašečů je docela hodně.

Jinými slovy, že omezovat testování jenom na lidi, kteří už nějaké příznaky mají, je jako vybírat vodu z vany cedníkem, a že k účinnému podvázání šíření nemoci je nutno okruh testovaných osob podstatně rozšířit.

To samozřejmě naráží na kapacitu laboratoří, které nemohou zpracovat miliony vzorků během pár dní. Potřebujeme tedy nějaký „polní test“, který dokáže dát výsledky rychle a který dokáže provést i zaškolení amatéři. Něco jako ekvivalent teploměru nebo tlakoměru, k jehož použití taky není potřeba odborný personál.

Za druhé: je zajímavé, že ve vzájemné izolaci se většina pacientů rychle uzdravila a v obci už nebylo zaznamenáno žádné další úmrtí, ba dokonce ani žádný další těžký případ. Což je v současných italských poměrech (pozitivní) anomálie, na kterou poukazuje právě profesor Romagnani ve své reakci: izolace všech nakažených jako by chránila *i je samotné navzájem*, nejenom zdravé jedince.

To vede na další zajímavou otázku: co když je nebezpečnější se tím samým virem infikovat *vícekrát* krátce za sebou než jenom *jednou*? Co když je průběh nemoci horší, chytne-li ji během pár dnů hned od několika různých lidí? Není tím třeba tělo přetíženo právě v nejhorší možnou chvíli?

Kdyby to tak bylo, vysvětlovalo by to vysokou úmrtnost mezi lékaři v nemocnicích – v Itálii už na Covid-19 zemřelo třináct lékařů. Právě ti se ovšem virovými částicemi takříkajíc „brodí“ celé dny a noci. Zároveň by to znamenalo, že hospitalizované pacienty je potřeba co nejvíc od sebe navzájem oddělit, pokud to okolnosti dovolují.

Za třetí: lidí, kteří prodělali infekci bez symptomů, byly i v malém městě Vò desítky. To je docela nadějně do budoucna – znamená to, že *za nějakých okolností* se lidský organismus dokáže novému koronaviru velmi účinně bránit. A také to, že odborníci, kteří chtějí tuhle imunitu studovat, mají k dispozici dost konkrétních osob, které mohou podrobit zkoumání. Nejspíš nejenom ve Vò, ale i všude jinde ve světě.

Přijít ale na to, *co přesně* dělá ten rozdíl mezi člověkem, který si ani nevšimne, že na něj něco sednulo, a mezi tím, kterého za pár dní vezou na jednotku intenzivní péče se zápalom plic, bude snad nejtěžší vědecký úkol dneška. Hlavně kvůli tomu, pod jakým časovým tlakem se tenhle fenomén zkoumá.

V čem se může skrývat odpověď? Genetika? Jestli ano, tak co konkrétně, vždyť lidský genom je obrovský? Nebo životospráva? A zase: co konkrétně se tím myslí? Dostatek či nedostatek nějakého vitamínu ve stravě? Interakce s nějakými běžnými léky, které užívá větší množství lidí? (Tu poslední hypotézu nedávno rozvíjeli v *Lancetu*). Těch možností je opravdu docela dost.

Samé zajímavé otázky, ale zajímavé otázky jsou dobrá věc. Při jejich řešení se vždycky na něco nesamozřejmého přijde.